

DE WOAKE

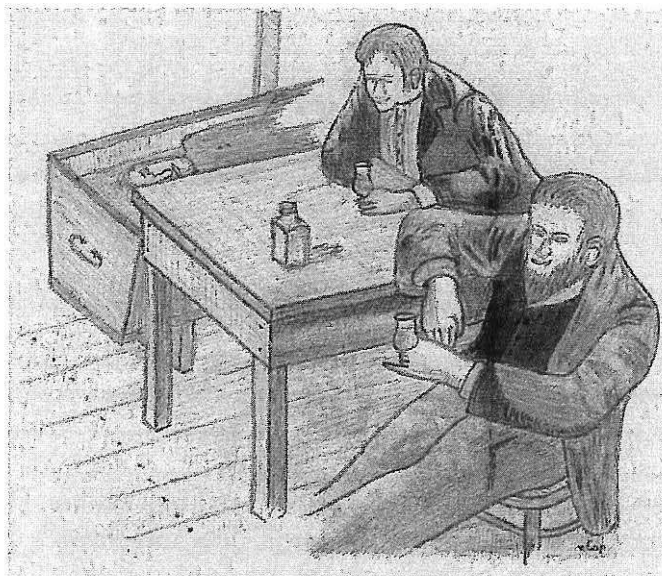
Dree breurs wadden op de boerderie,
 Dree van dee grieze oalen.
 Ze wadden gin van dreeën trouwd,
 De moor har 't teegen hoalen.
 En doo der één an 't éénde kwam,
 Nog boaven eerde stun.
 Doo waaken 's nachts de aandre twee,
 Zo as dat vrooger gung.

't War klam en koald, de weend dee bleus,
 Het jousteren deur de beumen.
 Het veur war oet, het keerslich daansen,
 De breurs dee zatten te kleumen.
 Doar zatten ze dan bie Bennads baar,
 Tot Willem zeer, "O-j 't ook wussen.
 'k bin nen luk sloerig in de hoed,
 'k zol wa nen kloaren lussen".

"Ik bin ook gudderig", zeer Gait,
 en 't zol mie niks beniejen,
 as oonze Bennad zol hemmen zeg,
 ik zol der nig in spiejen".
 En zo kwam met postume zeegen,
 De fleske oet 't kammenet.
 Ze nammen zich nen klooken kloaren,
 En sleugen hum an de pet.

De foezel weermen de oale but,
 Mer weermt nig ait vedan.
 En gauw zeer Willem teegen Gait,
 "Wat dach ie der nog van"?
 "Oons Bennad den zol hemmen zeg,
 wie zit hier zo te hoope,
 jongs nemt der oe nog één,
 op een been ko-j nig loopen".

Ze schonken zich mer weer is in,
 En proosen per vergis.
 En noar ne wiele zeer Gait gedwee,
 "Oons Bennad zol bo wissen..."
 Mer veur Gait zich har oet-esprokken,
 Heul Willem het glas al an.
 Zo gung dat op postuum advies,
 Nen heelen tied vedan.



De fleske raaken oarig leug,
 De beide breurs mooi zat.
 Tot Willem tot bezinning kwam,
 En foeteren "Gattegat,
 oons Bennad hef mooi lullen,
 den kan moorn bliemen liggen
 mer ik mut straks hen melken,
 en ie mut noar de biggen....".

Jan Kleinman.